

▶ 17 Abril, 2019

Mor Jordi Fulla, un artista de la generació dels noranta que va impulsar la renovació de la pintura encabint-la en la nova era digital sense perdre tradició

El pintor conceptual

Jaume Vidal
BARCELONA

Arran d'un ictus, i de manera sobtada, va morir ahir a l'hospital de Lleida l'artista Jordi Fulla (Igualada, 1967), després que fos traslladat des d'Hostafrancs, localitat lleidatana on estava passant uns dies amb la seva companya, la també artista Jo Milne, que va confirmar la mort després de que ho fes la Fundació Vila Casas en un comunicat. La vetlla es farà avui al tanatori de la Ronda de Dalt a Barcelona a partir de les quatre de la tarda. No hi haurà cerimònia perquè així ho havia expressat en vida l'artista.

Jordi Fulla era un artista català amb força musculatura que, després d'haver passat una primera fase d'aprenentatge prometedora, molt lligat a la ciutat de Terrassa, vivia ara un moment de lúcida maduresa. Per la seva joventut calia esperar que en un futur, no massa llunyà, es pogués considerar Fulla un dels artistes catalans capdavaners.

No fa gaires setmanes havia inaugurat la mostra *Llindar i cel·lístia* al Museu Can Framis de la Fundació Vila Casas a Barcelona. La mostra encara està oberta. A Andorra, a l'Espai Cal Pal, a la població de la Cortinada, té oberta *Primera pedra*. Aquesta activitat

Jordi Fulla, el febrer passat, quan va inaugurar una exposició a Can Framis, a Barcelona ■ JUANMA RAMOS

Actualment la seva obra es mostra al Museu Can Framis de la Fundació Vila Casas

expositiva té molt a veure amb el dinamisme creatiu que va caracteritzar la seva trajectòria.

Fulla era essencialment un pintor. Però un pintor de pensament i de idees. Pertany a la generació de pintors dels anys noranta que van irrompre amb el pinzell en un moment en què els artistes ja començaven a utilitzar les càmeres digitals i els ordinadors. La seva pintura bevia d'aquells temps i per això va representar un salt de modernitat amb relació al què fins aleshores s'havia expressat en un llenç.

També com a home inquiet, culte i indagador del seu entorn, la seva pintura es nodria de l'herència conceptual catalana. Paradoxalment l'art conceptual s'expressava en idees, no en matèria, però ell va saber donar forma pictòrica a l'eteri món del pensament. Dels conceptuais també en va prendre la idea d'instal·lació integrant les pintures en grans muntatges, com ho va fer al Museu de Montserrat el 2017 amb l'exposició *Anatomia d'una illa a cegues*.

Fulla, format a l'Escola

Eina, basava el seu treball no només en la plasmació de conceptes sense més. Per ell, l'ofici era força important i la seva tècnica en determinades etapes podria semblar fotogràfica, però no només expressant mons reals sinó també imaginats. I és en aquest espai de ficció i realitat on es trobava molt còmode, tot i que provoqués en el espectador cert neguit. La seva pintura era guant de seda amb puny de ferro. La seva amabilitat amagava sempre aspectes més insondables i tèrbols de la naturalesa humana.

Les llargues estades a la comarca de la Segarra havien inspirat moltes de les seves darreres produccions, sobretot les construccions de pedra seca, que el van conduir per diferents camins artístics.

La seva obra forma part de col·leccions tan prestigioses com ara la Col·lecció Testimoni de la Fundació La Caixa, la col·lecció Fundació Vila Casas, la col·lecció OlorVISUAL, Banc Sabadell i Fundació Caixa Terrassa. Ha exposat al Japó Portugal, els Països Baixos, Itàlia i França. ■